

Ch đ đ c tài c ng s n làm tôi phát m vì lúc nào cũng âu lo không bi t chúng còn phá ho i đ t n c này m i m c đ nào n a

1. Xin chào Lưu t s Lê th Công Nhân. Cám n Lưu t s dành cho Đ i Th a i bu i trao đ i hôm nay. Tr c h t xin h i thăm LS v tình tr ng s c kh e, sau khi r i nhà tù, tình tr ng s c kh e c a LS có đ c c i thi n nhi u không?

Ls LTCN: C m n anh, s c kh e c a tôi không c i thi n m y sau khi ra tù, có th là do n i l c c a tôi đã y u s n và nh ng h u qu c a th i gian à tù n ng n và t i t h n là tôi nghĩ. Hi n gi thì b nh kh p c a tôi đã tr nên m t ki m soát vì b đau và s ng ngay gi a mùa hè, v n không ph i là mùa đ c tr ng c a căn b nh này. Tôi s có m t đ t khám t ng quát l i th t k , có l là s t n kém và m t th i gian, vì v i cách khám ch a b nh c a Vi t Nam thì nh quý v cũng bi t đ y đã làm cho ng i dân ph i nói m t câu là “ Vi t nam đi vi n còn kh h n đi tù”. Khám 5 phút 1 ng i và khám m t căn b nh nh ng ph i đi làm xét nghi m thêm b nh vi n, phòng khám t khác nhau m i ra k t lu n b nh mà ch a ch c đã đúng, và b nh nhân h u nh không nh n đ c b t k câu tr l i đ y đ th a đáng nào khi h i bác s v b nh tình c a mình, t t c vì quá t i.

M i cái trong đ i s ng dân sinh c b n nh t đ u quá t i: giao thông quá t i, b nh vi n quá t i, tr ng h c quá t i, môi tr ng quá t i, nhà tù l i càng quá t i ch có có pháp lu t dân ch và văn hóa dân ch là c c k thi u th n, th m ch g n nh không có. Tôi cho r ng, h u qu c a nh ng s quá t i kia là do thi u th n v dân ch , thi u th n không ph i vì nó không có, mà nó đã b h y di t, l a đ o, đánh tráo t khi Vi t nam r i vào ách cai tr đ c tài c a băng đ ng c ng s n. Có l là tôi h i đi xa so v i câu h i r i, nh ng mong quý v cũng thông c m cho tôi vì nói lên đ c suy nghĩ c a mình cũng làm nh lòng, mà nh lòng thì ch c ch n là s đ m t h n.

Ch đ đ c tài c ng s n làm tôi phát m vì lúc nào cũng âu lo không bi t chúng còn phá ho i đ t n c này m i m c đ nào n a. Đi đâu c ng s n cũng rêu rao “mình b ch, giám sát”, nh ng ch có m t mình đ ng c ng s n thì có cái gì là mình b ch đây, giám sát ai và ai giám sát. Cu i cùng thành ra m t v bi hài k ch l n qu n t biên t di n t v tay, nh ng l i tr n l t ti n c a nhân dân đ đ ng v cho mình.

Tôi cũng ch là m t ph n trong s 87 tri u dân trong n c mà thôi, l t th m gi a m t bi n ng i mà tuy t đ i đa s ch bi t đ n 2 đ i u c b n là: m i mi t ki m ti n và t ru ng mình m t cách an ph n v i s s h i chính quy n và công an đã tr thành m t phong cách t nhiên và đ c đáo c a ng i Vi t không ch đang s ng trong n c mà ra đ n n c ngoài r i v n ô m p n i s y trong lòng. S đ n m c không dám đ đ ng t i chính tr , nghe t i công an thì còn s h n qu hi n hình, và câu c a mi ng thì lúc nào cũng là “N c mình nó th , ai mà ch bi t, nh ng nói ra thì đ c cái gì, ch t r c h a vào thân.”.

Ai cũng có lý do chính đáng đ trì hoãn ti ng nói chân th t c a chính mình. Em r tôi, tên Thành, k chuy n c u ta có quen m y ông trung tá ngành an ninh ph n gián bên quân đ i và công an, nhà ai cũng giàu có sung s ng “ti n dè ch t ng i”, con cái du h c bên “tr i Tây”

Anh, M, Úc (chä thäy cháu nào sang Tàu, Cuba hay Bäc hàn du häc cä ! ?) , có mäy ông tâm sä “Tao chán cái chä đä này tän cä, nhäng phäi vä häu đä, lo viäc xong xuôi cho mäy đäa con, đầu vào đäy än thäa hät räi, tao sä viät häi ký. Chä bây giä thì chäa an toàn, chäa đäc, mình phäi tính toán có äi nhät cho mình thì mäi làm chä. Chä chä vä mäy (ý nói tôi-LTCN) là cái đỉnh, đäo biät gì, dân ngoài làm sao biät đäc cái thäi bên trong bä máy (chính quyän) nhä bän tao.” Tôi cä nghĩ mãi vä câu nói đäy và thäy rät buän. Näi buän äy län läm, län đän mäc thành mät näi âu lo len cä vào giäc ngä, vì thäy räng sao cái näi sä và sä đäo đäc giä läi có thä đäc “chäy” mät cách tä đäng, trän tru và tä nhiên đän thä trong con ngäi Việt nam hiän nay tä khi dân mình đäc đäng cäng sän “đät bäc công an giäa trái tim ngäi”. Träc đây dân ta đâu có thä.

Đäng räng thäi phong kiän có nhiäu läc häu, dân ta vän cũng không phäi là mät dân quá thông minh nhä tuyän dân Do Thái cäa Chúa, läi cũng chäng phäi là mät dân tinh hoa nghä thuät läy läng nhä dân Ý, dân Pháp, nhäng chäc chän chäa bao giä là mät dân đáng hä thän trên thä giäi nhä chúng ta bây giä. Việt nam bây giä lúc nào ngäi ta cũng nói đäi và kiêu ngäo không thä täng täng näi đän mäc lä bäch, nhäng bên cänh đó thì läi rät mäc cäm täi và cän đä. Ngäi xem tivi mät mình mà tôi còn cäm thäy nhäc, xäu hä vô cùng mäi khi nghe cái giäng đäu tuyên truyän “Bäc Hä, ngäi là niäm tin thiät tha nhät trong lòng dân và trong trái tim nhân loäi ...”, räi thì “Đäng đä cho ta mät mùa xuân tràn äc väng...”, nào là “Cä thä giäi phäi ngäng mä và khâm phäc Việt Nam vì thành tích phát triän vä kinh tä và vä thä chính trä trên träng quäc tä ...”. Đän näi đôi khi thäy mình nhäy cäm quá chä thêm khä. Cäng sän träc hàng chäc triäu dân Việt nam khän khäng nghèo đói và cä thä giäi hàng ti tä dân nhìn vào mà còn trä trän vô đä dùng bäo läc đä cäng bäc, cäp đät tiän cäa, säc läc, thäi gian cäa ngäi dân đä ca ngäi chúng nó thì mình ngäi xem tivi mät mình mà còn thäy nhäc thay, thäy khä sä vì xäu hä thì e rằng mình äy mä quá chäng. Nhäng anh ä, tôi läi tä an äi “Không sao, biät đâu nhä sä nhäy cäm đó mà mình có thä đäi mät väi sä thät và vät qua đäc nhäng yäu kém cäa bän thân, thì ít ra cũng không cäm thäy mình hèn.”

Tóm läi säc khäe cäa tôi là nhä väy đäy, giä läi càng thäm thäa cách phân tích vä “tâm bänh” cäa đäng y hay đän thä nào. Mät ngäi väa ra tù, läi bä quän thúc, säng đäi sä cai trä đäi trá, ác đäc và đä hèn đän ghängäi cäa cäng sän Việt Nam mà vän mänh khäe vui täi mäi lä !

Thäm chí tôi tä chäc sinh nhät tháng 7 väa räi (khoäng 20 ngäi), mà mät vä A42 (Yän-nä, Hoàng Quân-nam) buäi chiäu còn vào tän nhà đäa tôi mät trän, còn buäi täi thì xäp đät theo dõi sát sät ä nhà hàng tôi tä chäc (xäp to thì vào nhà hàng ăn uäng, lâu la tép riu thì đäng vòng ngoài thänh thoäng chäy vào báo cáo, mät mũi väa läm lét, väa hän häc (cái vä mät này khó tä läm !). Mät vä còn ngăn chän mät sä bän bè tôi vào đä tiäc sinh nhät ä nhà hàng (chä cho vào täng hoa räi bät phäi vä ngay). Giá mà hä hiäu đäc là hä đäng xúc phäm và làm tän thäng tôi nghiêm träng đän nhä thä nào, nhân danh chä đäc tài đäng cäng sän, mà läi läy tiän thuä cäa dân đóng vào ngân sách công ích nhà näc đä đi làm nhäng viäc thô bä đó thì tôi quá phän nä.

Näu các đäng viên cäng sän vän thích thú đän áp nhäng ngäi dân chä nhä väy thì hãy tä đóng tiän vào mà trang träi chi phí cho cuäc đän áp cäa các ngäi. Hãy tä trä tiän mà sinh hoät. Ăn cäp, ăn träm tiän thuä cäa nhân dân nhä väy không thäy nhäc sao ? Chä cän dành vài phút đä hình dung ngày mà ngäi dân Việt Nam näi đäy chäng läi ách áp bäc bóc lät đã män cäa

Công sự thì tôi cũng đã thấy rõ ràng rồi. Vì họ đã cai trị dân Việt Nam đến mức độ số phận của họ đã trôi dạt, họ đã trôi dạt đến mức độ, họ đã trôi dạt vì những điều bất công, để trả hàng ngày họ phải chịu đựng, thậm chí còn bị buộc phải “học tập và làm theo” số đời trả đó. Cho dù đa phần họ chưa hiểu biết gì về chính trị hay dân chủ một cách sâu sắc. Họ không hiểu là vì họ hoàn toàn không được giáo dục, tuyên truyền một cách trung thực, đúng đắn về điều này (nhất là tôi chỉ nghĩ họ, kể cả khi đã là luật sư, luật sư gì mà điều họ ghi là “bỏ vào chỗ trống xã hội chủ nghĩa”). Ai mà hiểu biết về chính trị, dân chủ thì là có một số cô đơn và khác thường giữa cộng đồng. Và, kinh khủng nhất là ai dám tỏ ra là mình không mù không câm không điếc trước cái hiện tượng xã hội của những chuyện đó, đó là tài công an đồng trị, thì bị coi là “tên tội phạm nguy hiểm, phản bội tổ quốc, phản bội nhân dân”.

Vào tù rồi tôi mới thấy họ sợ phần nào của dân chúng với họ, nhất là với công an. Mà không phải là vì thù hận do họ bị đi tù đâu nhé. Hoàn toàn không phải thế. Một bên tù của tôi là chị Hằng, án buôn bán trái phép ma túy, nói “Bên chị đi buôn ma túy nhưng thấy lòng chị thấy bên chị còn tốt hơn bên công an và cái nhà tù này. Bên chị đi buôn ma túy còn nộp phạt cho chúng nó, bị bắt rồi, còn phải rút lột chúng nó, vào tù thì hành án rồi còn phải tiếp tục rút lột công an nộp cho bên công an quần áo. Đ.m. bên công sự này còn ác hơn bên phát xít, hơn bên họ thì tốt hơn bên họ hơn trên đời. Không phải vì chị bị đi tù chị mới nói vậy, mà trước giờ chị vẫn thấy bên công sự này đúng như thế, chị ghét lắm chúng nó. Bên chị là dân giang hồ nhưng không bắt đầu nào phải công an nộp mà lại còn phải nộp như mình như công sự. Dân giang hồ còn có lòng từ trọng hơn bên công sự.” Đây là tôi nói chuyện với chị khi chị ngồi đan áo len gối vào cho con trong một ngày mùa đông với một tâm trạng bình tĩnh chị em tâm sự với nhau.

Vậy khi những dân Việt Nam từ các vùng quê vào vùng đô thị thì sẽ như thế nào nhé? Dân Việt nam giờ đã được công sự trang bị cho số phận nát về chính trị và pháp luật, số thù hận còn đọng trong tính cách, phần lớn trong tâm trạng và thói phù phiếm phô trương để che đậy sự tị và thiêu văn hóa trong lối sống. Tất cả những điều này chắc chắn sẽ đổ vỡ vào đám công sự quan tham và công an tay sai của chúng một cách không thể kiểm soát.

Cho nên chúng ta đều thấy rõ là tâm trạng khiếp sợ, duy nhất mà đang được công sự thấy hiện một cách rõ ràng trên, diễn biến. Về vết đen trên cùng dù đó là tên công an khu vực cấp xã phường hay tên bí thư thành ủy, nếu bị quan tham chặn xử nhau tung đòn đến mức còn tị tị hơn kẻ thù (Giám đốc công an tỉnh Hà Giang nằm trong tay bóng đen “cố hữu” của chính quyền tỉnh Hà Giang suốt 5 năm (2005 -2010) để làm tin, cứu kẻ thù về, và tất nhiên bên “cố hữu” yêu thích hơn phải “bắt đầu” với bên kia, và công an luôn sẵn sàng biến thành vào dân chúng vì không...đi nón bảo hiểm sau khi rớt đầu vào nhân dân té ngã chết không hề có khả năng trốn chạy, mà nhân dân bị chết là vì thấy 2 người mặc thường phục bắt công sự rồi bắt đầu mình nên công sự đó là kẻ xấu, cướp giật hoặc côn đồ gì gì đó (nhân nhân sinh viên Trà Thái Nguyên đầu tháng 8 này)! ? 4 tên công an còn đoàn kết chung sức đánh hội đồng nhũn não, đập họ bằng những dân đến chết cũng chết vì không... đi nón bảo hiểm (nhân nhân anh Khương ở Bắc Giang chết đầu tháng 7 vừa rồi)! ? Thế không thể hiểu được lòng tàn ác của công an công sự. Đây chính là lối hành chính thu hoạch loại như nhốt (vì chính quyền họ nghĩ đến cá nhân người không đi nón bảo hiểm ra tai nạn). Lối này với mức độ nguy hiểm và nhàn nhã còn thua xa các tội phạm tèn đẽ, phóng nhanh vượt ẩu, lách đánh võng và cứ dùng còi hú gây kinh hoàng trên đường phố.

Vậy đây, mà ông bố trưởng công an Lê Hồng Anh còn thấy quy định của mình bằng cách phô diễn sự dốt nát và lão luyện với nhân dân khi ca ngợi cái quy định của mình cho công an giao thông được mà công thức phản trả trả vào nhân dân trong khi làm nhiệm vụ là đúng đắn, là được nhân dân hoàn toàn ủng hộ cần thiết phải được duy trì theo nhu cầu của xã hội (ông Lê Hồng Anh trả lời như vậy khi phóng viên hỏi ông ta về việc đưa luật bình vì công an giao thông mà làm công thức phản trả trả vào dân, đăng trên báo Pháp Luật thành phố Hồ Chí Minh sẽ rời bài về việc công an Thái Nguyên bắt người sinh viên Trà vì tội không đội nón bảo hiểm và chửi khi bắt công an mà công thức phản trả trả, thậm chí chính quy định còn huênh hoang là đang chuẩn bị hồ sơ khởi tố chủ Trà và anh Hùng về tội chủ ngạo thì hành công vụ, mặt thì hình sự nghiêm trọng).

Chắc hẳn các tài công an đang trả này đã tiến đến nỗi bố với của sẽ đi t vong bởi sự ác độc và vô sự của công an – đưa con công nhút của đang công sự. Phản ứng pháp làm việc mà ám, đi đêm, không biết tình thế người dân được tôn trọng mà công ngành công an giao thông mà cũng có mặt và, tức công an chìm. Trên thế giới này có nơi nào như nước tôi không? Tôi không hiểu nữa. Siêu luật sư, siêu chuyên gia nào trong lĩnh vực lập pháp, hành pháp, tư pháp xin hãy giải thích cho tôi hiểu này.

Cảm ơn anh vì đã lắng nghe câu trả lời dài của tôi. Mong quý vị thông cảm và chia sẻ cho tâm trạng tôi chỉ là một con người như bé bình thường như không thể chịu được nỗi như áp bức bóc lột trả không dung dốt không tha mà chính quy định của tài công sự Việt nam gây ra cho nhân dân Việt Nam. Tôi phải nói ra để giải tỏa lòng trả trả của mình, là thời ít khi nào bố công bố trả trả, mà thường là do trả đánh mặt là chính.

2. Hôm nay Ðäi Thäi xin được trao đổi với LS về liên hệ giữa Việt Nam và Hoa Kỳ trong bối cảnh mới. Như LS đã biết, năm nay là năm thứ 15 VN và Hoa Kỳ thiết lập bang giao. Tại Hội nghị Asean Regional Forum (ARF) Bà Ngäi trả trả Hoa Kỳ đã nói rõ “Tôi muốn nói người quan tâm của chúng tôi về vấn đề này. Hoa Kỳ, như mọi quốc gia, có lợi ích quốc gia trong việc đi do đi lại, đi do đi vào vùng biển chung của châu Á, và tôn trọng luật pháp quốc tế ở Biển Đông. Chúng tôi chia sẻ những lợi ích không chỉ với các thành viên ASEAN hoặc những người tham dự Diễn đàn Khu vực ASEAN, mà còn với các quốc gia gần biển khác và công đồng quốc tế rộng rãi hơn.” Như vậy theo LS quan điểm của Hoa Kỳ có điều gì mà chúng ta cần lưu ý?

Thưa anh, tôi không thấy bất ngờ và có gì mới vì lợi phát biểu này của bà Ngoại trưởng Hoa Kỳ. Tôi không bất ngờ vì những lợi phát biểu này là hoàn toàn đúng trong bối cảnh quốc tế và luật quốc tế, được biết là về luật biển và quy định do đi lại trên biển quốc tế, và bởi vì lợi phát biểu này là dành chung cho tất cả các quốc gia có liên quan và tranh chấp trên biển Đông, chứ lợi phát biểu này không dành riêng cho câu chuyện giữa Việt Nam và Trung Quốc.

Lợi phát biểu này được quan tâm vì nó thể hiện có ý nghĩa trong hoàn cảnh khó khăn, nguy hiểm và mặt thể hiện quốc gia nghiêm trọng của Việt Nam hiện nay trong việc bảo vệ chủ quyền biển đảo mà chính quy định công sự Việt Nam đã trả đánh mặt và đang có ý tiếp tục đánh mặt chủ quyền của mình trên vùng biển Đông và các quần đảo Trường Sa và Hoàng Sa. Nó có ý nghĩa là bởi vì, tuy nỗi dung phát biểu đó của bà Ngoại trưởng không có gì được biết, nhưng vì chính quy định Việt Nam không dám cắt lợi như vậy sẽ giúp đỡ và quan tâm của quốc tế đối với việc đang mặt đến biển đảo vào tay Trung công trong thế kỷ. Người dân Việt nam là nhân của

việc mà tôi đến biên độ này, nhưng chính quyền công sở thì lại nhất quyết không dám lên tiếng nhắc ai giúp đỡ và tài phán các tranh chấp này, mà họ vẫn rêu rao là “không quốc tế hóa các tranh chấp trên biên Đông”.

Dù vậy trong lòng chính quyền công sở Việt Nam thì cũng khiếp sợ sự phẫn nộ và lên tiếng quyết liệt của người dân trong nước trước các trường hợp biên độ và người dân Việt đang bị xâm phạm và đòi hỏi một cách tàn bạo bởi lẽ công vũ trang của Trung cộng. Khiếp sợ như vậy nhưng một mặt lại trở nên đàn áp bắt tù hàng loạt những người thi hiên tình yêu nước một cách công khai đối với 2 quốc gia Tráng Sa, Hoàng Sa. Họ là những người thi sĩ thiêng xót dân mình, đã bắt chấp hiêm nguy và sẵn ngăn chặn (đến giờ tôi vẫn không biết tại sao ? !)do chính quyền công sở gây ra, dám đến thân đến tìm hiểu, loan báo về tình trạng khẩn nguy hiêm của những người dân và nhân dân của công vũ trang Trung cộng, ngay trên vùng biên thuộ chấp quyền Việt Nam. Giờ lúc sự nhân dân trong nước lên tiếng, sự phát khiếp Trung cộng, sự diên biên chấp không dám nhắc ai giúp đỡ thì Hoa Kỳ lại thi mình lên tiếng như vậy thì quả là tuyệt cho Việt Nam.

Tôi nói ý nghĩa là gì cho đó. Vì những kẻ đi đêm trong chính quyền Việt Nam bán nước cho Trung Cộng bắt đi một số là bắt Trung cộng coi như “phần bên thiên triu” một cách trợn trợn. Còn nói dung lệ phát biểu của bà Ngô thị trợn có thể so sánh như : những vẫn để chung thì ai cũng có quyền quan tâm và lên tiếng, đó là lệ sự tích cực và ngay thẳng, để sau này mình đến ân hận là đã không thể vô cảm, và nếu có oán trách ai đó thì cũng để người vì bên thân mình đã sẵn một cách tích cực và có trách nhiệm. Giờ như là trong một khu dân cư có một nhữt trợn làm vườn hoa, nhưng lâu nay ít đến quan tâm chăm sóc, bỗng đến có một kẻ ngang ngợc nhìn ra đến ích và giá trị lâu dài của một nhữt thể là như vậy ra chiêm đoét, công trợn ai cũng hèn nhát, ích kẻ thể , đến tiên là không để ý (do chớ a thể đến giá trị lâu dài của một nhữt vì thể nhìn hèn chớ), sau là nhữn ra đến vẫn để những đã để cho kẻ ngang ngợc kia lộn hời sâu, nên người, nay lại có một kẻ một nhữt khác, thể m chí là rớt một nhữt còi bỏo rợn “Này, phải chớ cho đến đúng luật chung để y nhá, vì để y là một nhữt chung, lệ ích chung, thể cũng có quyền lệ chính đáng trong đó để y.” Thế là Trung cộng phải ngời thôi. Lệ nhữt là các nước nhữ, vẫn ngăn cái thể to xác mà lệ ngang ngợc, và a lệ mạnh gian xảo lệ có phần côn đồ, nay có một anh nghĩa hiệp, lệ giàu có một nhữt m và ngay thẳng tham gia vào thì yên tâm quá đi chớ. Kẻ cớ khi anh ta là kẻ nhữi tiếng thể đến và luôn m đến bu câu “Tráng c hữt và trên hữt là vì quyền lệ của chính thể” thì cũng đã thể y sự việc của phần và bu c phần đi đúng luật rồi, hoặc ít ra thì những kẻ có liên quan cũng phần thể ra là như vậy.

Trong một kẻ sự việc nào mà chấp nước có một bên làm đúng luật và công khai thì đến ng nhiên sự để y bên còn lệ phần lệ a chấp cách hành xử hoặc cũng công khai và đúng luật, hoặc phần chớ hữt các trò xảo của mình ra thôi nếu như kẻ đó vẫn chấp đeo bám tham vờ không chính đáng của mình.

3. Cũng thể hời này, vẫn đến quốc tế hóa biên Đông đến nêu lên một cách công khai trợn sự hiên diên của Trung Quốc trái với lệ pháp trợn của Trung Quốc, Biên Đông là vẫn để song phần ng giờ a Trung Quốc và m i quốc gia liên hệ. Để u này có thể hời ng gì đến m i liên hệ lâu dài giữa VN và Trung Quốc?

Trung Quốc luôn lệ đi lệ lệ rợn , Biên Đông là vẫn để song phần ng giờ a Trung Quốc và m i

quốc gia liên hệ”. Nhưng người khi nghe Trung cộng ra rồi gì nghe đi u đó với ý đồ a d m, thì có với người và lo lắng, tôi thì hoàn toàn không như vậy. Tôi cho rằng chính quyền đức tài Trung cộng thật ngu xuẩn và thật khi tuyên bố lập trình đó. Bởi vì đây là một lý lẽ sai trái, vì phạm chủ quyền và đức lập của nước khác trong việc của chính tài phán trong các tranh chấp. Một quốc gia có thể không công nhận một tài phán mà quốc gia tranh chấp với mình là chính, nếu như mình không (hoặc chưa) ký kết, gia nhập vào một công ước quốc tế công nhận quyền tài phán của tài phán đó. Nhưng quyền của và việc tranh chấp ra bên thứ 3 là quyền đương nhiên và thật cao cả bắt buộc bên nào trong vụ tranh chấp. Nói Trung Quốc ngu xuẩn là chính đó, ngu xuẩn vì quá kiêu căng ngạo mạn. Còn thật là việc họ luôn khi khi nói như vậy cho thấy họ sợ bắt buộc một sự gì quy tắc công khai chính thức 3 bên nào. Họ sợ thật nhiên là vì họ không có đủ lý lẽ và pháp lý, không nhận được sự ủng hộ và tình thân, và sự cảm thông và tình cảm của bắt buộc một quốc gia nào trên thế giới này, do tham vọng bá quyền trên thế giới, hành xử dã tâm, thâm độc và tham lam của họ gây ra. Chúng ta hãy nhìn họ nết họ tính khi nghe với dân số đông như kinh và GDP cao ngất trời của họ. Nhưng hãy bình tĩnh mà xem chút ít tình dân số Trung Quốc như thế nào, môi trường sống của họ ra sao, và nếu như chia sẻ GDP và sự tiện cho vay nợ (dĩ nhiên hình thức đầu tư từ nhân và mua trái phiếu chính phủ của các nước) cho 1 ngàn triệu + 300 triệu dân của họ, họ rằng mỗi người được bao nhiêu ? !

Xã hội của họ biến phân hóa kinh khi vì khoảng cách giàu nghèo là cực lớn, nhất thế giới, cũng như với đời văn hóa sắc tộc khi mà các sắc dân thiểu số Trung Hoa của thế giới bao giờ thật sự tâm phục khẩu phục sự thôn tính của những tộc người đa số. Và những đi u hay ho trong nền văn hóa truy tìm Trung Quốc đến nay khó lòng mà thật sáng được bên cạnh những kết quả kinh tế của cuộc “đổi cách mạng văn hóa” của chính họ gây ra, chèn ép trong văn hóa truy tìm thế giới của họ có muôn vàn đi u lệ của họ. Chính quyền hiện tại của họ thì tham nhũng “thối rữa”, thiên hạ vô đức, đức nhất toàn cầu. Tham nhũng đến mức những ai theo dõi và hiểu biết nhiều về tình hình chính trị của Trung Quốc sẽ thấy rằng những vấn đề án xử tham nhũng ở Trung Quốc dù báo cáo có thể tuyên án thì cũng chỉ như “muối ớt tẩm inox” so với những tham nhũng vĩ đại của họ mà thôi. Sự đức tài báo lệ chuyên chính và anh em sinh đôi với nó, cũng là thành tích vĩ đại nhất của nó, là những tham nhũng chói sáng rực rỡ chính là yếu tố thật họ làm suy yếu thật nhất bên trong của chính quyền Trung cộng. Trung Quốc không mạnh.

Tôi có thể khẳng định rằng ngay cả dân Việt Nam, một nước bé nhỏ bên Trung Quốc và còn thua Trung Quốc với nhiều mặt, có lẽ cũng không có ai kính trọng, yêu mến người Trung Quốc một cách thật nhiên xét trên cách nhìn nhận một dân tộc. Tôi sao lại như vậy, xin hãy bình tĩnh để suy xét mà thấy rằng, sự cảm nhận của một quốc gia chính là trí tuệ, văn hóa đạo đức của dân tộc đó, và thật cảm nhận đi u này đi u phải hiểu đúng nghĩa, đảng hoàng ngay thế giới. Trung Quốc hiện giờ không có đi u này, ai đó dù có tính nết như vô số đến mấy, dù thật một mình kín mít cũng khó có thể nói khác đi được.

Do vậy, câu chuyện xung đột biên Đông được quốc tế hóa cũng chỉ như hình ảnh gì nghiêm trọng đến mối quan hệ lâu dài giữa Việt Nam và Trung Quốc. Bởi chính đây cũng chính là thành kiến xen lẫn thù hận, mối là đi u thật nhiên với cả trong mối quan hệ giữa “hai ta” Việt Nam – Trung Quốc ngàn năm nay với thế, không có gì khác. Còn như bây giờ, nào là “16 chèn vàng”, rồi thì “4 thật” ..v..v.. mối là gì đó, hoàn toàn gì đó, thậm chí chỉ là sự cảm nhận liên minh mà quốc gia 2 chính quyền đức tài cộng sự mà thôi. Tôi tin rằng người dân bình thường 2 nước không họ là chính cách hành xử trên biên giới quái đến như Việt Nam và Trung Quốc đang làm. Chính

quyền bên nhân thì cảm nín hèn họ mới cách không thể gì thích nên, thậm chí bỏ từ những người yêu nước bị u tình ôn hòa phải đến Trung cộng xâm lược bị đến do Việt Nam và bên giới tự dân Việt Nam khi đánh bắt cá trên vùng biển Việt Nam. Còn bên thực là Trung Quốc thì mới mới các kẻ ngang ngược tàn ác khi xâm chiếm các vùng biển đến, những mới mới là “số vãi” các nước khác đến và đến biển Đông ra quốc tế, những số đến nghĩ rằng mình oai lẫm, hay ho ghê ghớm lẫm, ra cái gì ngạo mạn thối nát ngạo mạn “Biển Đông là vùng biển song phương giữa Trung Quốc và mọi quốc gia liên hệ.” Trung Quốc nhảm to rồi. Trung Quốc làm vậy chỉ để đến những tên đến bán nước trong bộ máy lãnh đạo cộng sản Việt Nam thôi, những nhân dân Việt Nam, trong đó có tôi, thì không đến đến đâu.

Vùng kinh tế thì là càng đến những mới đến rồi, Trung Quốc không đem là đến gì để để cho Việt Nam. Tôi không phải mới chuyên gia kinh tế để có thể phân tích mới cách toàn diện sâu sắc lĩnh vực này những tôi nhận đến những vậy, là vì:

- Tôi cho rằng bao giờ thực bắt kẻ mới chuyên gia kinh tế nào đánh giá cao số đến của Trung Quốc vào Việt Nam (nói mới cách thực quát nhất);
- Tôi cho rằng bao giờ thực bắt kẻ mới chuyên gia kinh tế nào đánh giá cao mới lĩnh vực thực nào của nền kinh tế Việt nam mà Trung Quốc đến là thực trội so với các nước khác đến trong cùng lĩnh vực;
- Trung Quốc chiếm thực là cao đến mới áp đến tuy đến trong số các đến đến gây tranh cãi và phải đến quy định thực người dân Việt Nam;
- Các đến đến của Trung Quốc vào Việt nam luôn đến đến bên người người đến án gây ô nhiễm môi trường thực tại Việt nam (nước hồ hồ còn tàn phá thực vậy huỷ hoại gì là sang nước khác). Do vậy số không có mới thực lại phát triển bên và cho Việt nam với những đến thực vậy.

Mà theo tôi câu chuyện kinh tế là giàu có hay thực bị thực số thì bước phải xét đến lâu dài. Nếu xét thực vậy, thì trong mọi quan hệ kinh tế với Trung Quốc, nếu và theo cái kiểu này thì ta chỉ có là thôi. Là mới cách thực, là mà không biết là mình là, là mà không có cách nào có thể hay thực là đến. Còn thực mới thì đến nên là ai cũng nhìn thực là 2 bên cùng có là. Những nói vậy là càng phải xem xét thực đó bên chủ muôn thuở của câu chuyện làm ăn kinh tế là khi 2 bên giao dịch làm ăn với nhau, thì bên nào xu hướng phát triển yếu hơn (gì là yếu hơn) thì đến nên bên đó số nên đến ít là hơn. Như là khi cái xu hướng phát triển của ta trong quan hệ kinh tế với nước ngoài, đáng thực là toàn là “vấn đề có” của thực cho nên đến đến ra mà ăn, bên ra mà bán. Toàn là tài nguyên thiên nhiên nên có đến thô, với giá lao động rất mới do năng lực lao động kém (nếu như không nói là còn phải đào tạo là!). Vậy, với lâu dài thì số cần thực tài nguyên, giá lao động rất mới cũng không còn hợp đến vì công nghệ ngày càng phát triển số làm thay con người những lao động máy móc đến khuôn. Do vậy, tôi cho rằng làm ăn với Trung Quốc, Việt nam là thì ít, đã thực là còn người người, cái thực thì nhiều mà là là lâu dài.

Vì vậy, tôi không cho rằng việc quốc tế hóa tranh chấp tại biển Đông số như hiện thực xu hướng đáng kể đến Việt nam, ngay cả trong lĩnh vực kinh tế.

Còn về lĩnh vực quân sự và chính trị thì có lẽ hẳn ai hết, dân tộc Việt Nam (nhất là an bài địa lý tự nhiên) hiểu rất rõ và thấm thía từ từ thế ng ch đ o và xuyên suốt cả một chính quyền TQ từ xa xưa đến nay, là: bá chủ, bá quyền, bá chủ b ng m i cách và b t ch p m i th đo n. Đây là truyền thống của họ, và họ đã, đang phô trương và c ng c truy n th ng này m t cách công khai. Và đây chính là nét thú vị nhất trong mối quan hệ ngàn đời giữa Việt Nam và Trung Quốc. Đó là, dù Việt Nam cho a bao gi đ c TQ coi và đ i x ngang hàng với mình, nhưng ng ng c i Việt Nam cho a bao gi b r i vào ách đô h hoàn toàn cả Trung Quốc, Việt Nam với n c là m t n c bên c nh Trung Quốc. Hay l m thay, khó ch u l m thay cho v trí cả Việt Nam trong m t chính quyền Trung Quốc.

Vì vậy, tôi hoàn toàn tin rằng, việc quốc tế hóa biên Đông không có bất kỳ ảnh hưởng xấu nào đến nền quân sự và chính trị của Việt Nam. Th m chí nó còn t t cho chúng ta đ đ t khoát và ngay th ng với chính quyền Trung c ng. N n quân sự và chính trị của Việt nam sẽ nh n đ c t i ng còi báo đ ng kh n tr ng và cú “đá đít” đ th c t nh mà hành đ ng có ý nghĩa h n, ch không nh tr c đây “nói thì nói d i, làm thì làm b y”, hoặc có việc gì t t chính đáng thì i không dám làm, hoặc có dám làm thì làm không n i.

4. T p theo h i ngh là chuy n vi ng thăm VN cả h m đ i 7 Thái Bình

Đ ng cả Hoa Kỳ với Hàng không m u h mGeorge Washington đề đánh d u 15 năm thi t l p bang giao. nh ng có l th c ch t là s th hi n đ ng l i m i cả Hoa Kỳ với Bi n Đông. Th a Luật sư, LS có th cho bi t quan đi m cả LS .

Tôi thì cho rằng, ý nghĩa th t s cả s ki n này đúng nh các bên đ a ra, đó là “k ni m 15 năm”. Còn đ ng l i cả Hoa Kỳ với bi n Đông không có gì m i, mà đ c nh n m nh rõ h n v l i ích h p pháp và đ ng nhiên cả M t i bi n Đông, và th hi n m t cách ngay th ng và đ n gi n s liên quan cả h đ n an ninh cả bi n Đông. S công khai và đ hi u trong các tuyên b và hành đ ng cả h cũng đã nói lên đ y đ t t cả các ý nghĩa r i.

5. Quan hệ Việt Nam –Trung Quốc- Hoa Kỳ là m t quan hệ “nh y c m”. V n n c n i trôi hàng nghìn năm với Trung Quốc. Nhà n c VN hi n t i tr ng thành với chiêu bài “ch ng M c u n c”. Theo LS, đ ng CSVN ph i làm gì đ v a c u n c, v a gi n c

Đ ng c ng s n Việt Nam đã t ng tham gia c u n c thoát kh i ách xâm l c cả n c ngoài trong quá kh , nhưng đó là quá kh tr c 1945, và cũng có th nói là tr c 1954. Nhưng từ năm 1954 tr v sau mà nói là c ng s n c u n c thì “điều” quá. Xin cho tôi h i n u nói “đ ng c ng s n c u n c” thì h c u ai, c u ph n lãnh th nào thoát kh i cái gì, đ đ c và m t cái gì ? T sau năm 1954 h không c u n c, không c u dân, t t c ch đ th c thi n n đ c tài công an đ ng tr cả h trên toàn cõi Việt Nam mà thôi (đ c nói rõ trong chính tài li u l ch s cả đ ng c ng s n). Khát v ng này cả c ng s n đ c h th c hi n b ng b o l c vô cùng tàn ác hi m đ c và tuyên truy n đ i trá, đã đ a đ t n c Việt Nam đ n s suy đ i th th m nh hôm nay. Còn với gi n c ? Đ ng c ng s n s n sàng đ a toàn dân, toàn lãnh th vào cu c thí nghi m cả m t th ch nghĩa c ng s n ngo i lai, cho a t ng bao gi phù h p với truy n th ng trong quá kh cũng nh c v ng v t ng lai cả ng i dân Việt nam. Cho nên, đ i với tôi, c ng s n Việt nam cho a bao gi bi t gi n c c , và hi n gi thì đi u đó l i càng th hi n rõ trong chính sách bán n c cả h .

Do vậy, tôi cho rằng đi u t t nh t và duy nh t có th c u v n tình tr ng hi n nay c a Vi t nam tr c m i h a xâm l c c a Trung c ng là c ng s n Vi t nam ph i ch m đ t ngay s đ c tài c a mình, góp ph n quan tr ng s m đ a n n dân ch tr l i Vi t Nam, và đ ng th i cũng là l i thoát cho s t n t i chính đ ng và chút danh d s t l i c a h .

“Ch m đ t ngay s đ c tài” chính là tr l i quy n t do ngôn lu n, t do thông tin trong lĩnh v c tinh th n văn hóa, và đ a l c l c ng an ninh vũ trang (quân đ i và c nh sát) v đúng v trí và ch c năng ngay chính và bình th ng c a h t c là ch ph c v qu c gia, dân t c, tuy t đ i phi chính tr . C i cách hành chính th c s , ch không ph i v n v t ng y t o nh hi n nay. C i cách đó ph i đ c th c hi n trên tinh th n tuy t đ i tôn tr ng s gi n đ n và công khai cho t ng cá nhân m i ng i dân khi làm vi c v i c quan công quy n mà v n b o đ m l i ích chung c a toàn xã h i trong s phát tri n b n v ng c a môi tr ng t nhiên, s phát tri n đa đ ng c a văn hóa ti n b , s phát tri n h ng thi n và khoa h c c a đ i s ng tâm linh. Đ ng nhiên m t còn l i c a c i cách chính là vi c thi tuy n công ch c nhà n c ph i minh b ch và th c s khó đ (đ u) đ nh n dân có th và ch tuy n nh ng ng i có tâm – t c bi t lo cho cái chung, và đ tài đ nh n s tôn tr ng và đ ng l c ng (đ s ng và th m chí là khá m t chút so v i m c trung bình) mà nhân dân y quy n và tr công cho h . Nh l i t ng L u Mã Châu bên Trung Qu c nói, chúng ta ph i cùng nghĩ ra m t h th ng sao cho “m t th ng ng c cũng có th v n hành đ c”. Còn nh h th ng c a Vi t nam hi n nay thì k thông minh nh t cũng gi ng nh b đi l c, vì “g i a m t r ng lu t mà l i c x theo lu t r ng” t chính quy n cho t i ng i dân.

Nh ng thú th t tôi không tin ch c là c ng s n s thi n chí thi n tâm làm đi u này. C ng s n s không ch m đ t n n đ c tài c a h mà n n đ c tài c a h s “k t thúc” h . Chúng ta, nh ng ng i dân Vi t Nam ph i lên t ng và hành đ ng đ c u chúng ta thôi. Chúng ta ph i đòi dân ch , đ đ o đ c tài m t cách quy t li t và s n sàng ch p nh n hy sinh. Tr c tiên là hãy lên t ng – th c thi quy n t do ngôn lu n t i cao và t nhiên c a loài ng i, và r i k t i p ai có th làm g t t nh t thì hãy làm vi c đó.

C ng s n đã bi n Vi t nam thành m t nhà tù kh ng l v i nh ng gông cùm vô cùng tinh vi hi m đ c. Sau l ng chúng ta là b c t ng. Và trong cu c đ u tranh có th nhi u ng i s m t vài đi u gì gì đó t ng là quan tr ng, nh ng cái chúng ta đ c c còn đ ng giá h n ngàn v n l n - là n n dân ch . Đó là khi dù chúng ta có m t ê kíp chính quy n t i, thì sau 4, 5 năm ng i dân thay đ i chính quy n đó m t cách đ n gi n và nhanh chóng b ng b u c khi h t nhi m k . Ho c thú v h n n a là ngay gi a nhi m k thì dân xu ng đ ng bi u tình ho c bi u quy t t i qu c h i v t n nhi m c a ê kíp đ ng nhi m đ b u ng i khác t t h n. Bi u tình vui, thú v và văn minh l m. T t nhiên s không tránh kh i vài cá nhân nào đó quá khích, nh ng đó cũng là chuy n bình th ng vì nhân dân hàng tri u ng i v n v n đa đ ng nh v y. Che đ u đi u này m i là gi d i là quái thai. Ch không nh n n đ c tài, nh t là đ c tài c ng s n luôn dùng b o l c và tuyên truy n d i trá đ t o ra s khi p s đ n cầm nín c a ng i dân r i vu cho là “bình yên” hàng m y ch c năm tr i coi dân nh c rác, nh v t vô tri vô giác.

Ch đ đ c tài c ng s n Vi t Nam s s m s p đ vào lúc mà chúng ta b t ng . Nói b t ng là vì ch có c ng s n m i bi t h t cái “th i r a” và “nát bét” c a h , mà h thì l i nh t quy t đ u kín đi u này nên b nh không th ch a đ c vì b nh nhân gian đ i. Mà cũng có th là có m t s ng i không gian đ i n a nh ng không th t i t l đ c h t b nh vì b nh kh p n i m i ch , thâm căn c đ . Vi t nam bây gi có th nói “ngành ngành ph m lu t, nhà nhà ph m lu t,

10 / 13

Còn Trung Quốc, không cần phải nói nhiều, nhất là chính quyền đầu tài công sự của họ hiện nay, chủ biệt dùng mặt thế để nới rộng thị trường, hiện đầu mà lại không cần phải đầu tư lòng mặt phải không như trong nhóm quan chức chớp bu lãnh đạo của đầu công sự, nhưng cũng chỉ có vài chục con người. Thế để đó là gì: bỏ ra tiền, rút bớt chia chác người, công tin vài vài sa đầu đầu dân, giữ vài tài liệu gốc và việc đi đêm ký kết bán nước của những tên tội đầu chớp bu công sự. Hết! Chỉ vậy thôi.

Nói như bác luật sư Trần Lâm là Trung công sự lòng mặt sự người trong đầu công sự Việt nam nhưng làm mặt lòng toàn bộ dân Việt nam. Trung Quốc không cùng mặt tiêu tiêu lại với Việt nam, Trung Quốc không hòa hợp hòa bình trong quá khứ với Việt nam, Trung Quốc chỉ là từng bao giờ chân thành với Việt nam (hay với bất kỳ ai), Trung Quốc tàn bạo thâm đầu sự sàng bắt giết dân Việt nam, chôn sự người tù binh Việt nam, Trung Quốc xâm lược lãnh thổ Việt nam, Trung Quốc đầu đầu sự kẻ người Việt nam, Trung Quốc phá hoại kinh tế Việt nam ..v..v.. Tóm lại Trung Quốc luôn nuôi giết mặt thôn tính Việt nam và làm thoái hóa Việt nam.

Mọi việc đầu cho thấy rằng liên minh với Trung Quốc thì Việt nam mãi mãi ở trong thế yếu, thế hèn, thế nguy hiểm, không thể hợp đầu kẻ đầu đi đầu gì thế và càng không thể ngóc đầu lên nổi. Và đầu lúc nào đó trở thành mặt thế nh của Trung Quốc. Thế khó mà có thể nghĩ khác đầu của Việt nam liên minh với Trung Quốc.

7. Và sau cùng, Hoa Kỳ và nều tâm đến vấn đề nhân quyền, liệu tình trạng nhân quyền VN có hy vọng tốt đẹp hơn trong tương lai hay VN và Hoa Kỳ để quan hệ ở tầm cao như để đoán sự đi nữa?

Hoa Kỳ và luôn luôn tâm đến vấn đề nhân quyền trên toàn thế giới, chỉ không riêng với Việt nam, vì họ để coi là luôn thế cho mình là để đầu thế giới và phát triển và bỏ ra vấn đề nhân quyền. Tuy nhiên trong hoàn cảnh hiện nay thì tôi không e ngại mà nói ra suy nghĩ thế của mình. Đó là trong 10 năm qua với đầu nước Việt nam và 5 năm kể từ khi tôi tham gia đầu tranh dân chủ thì chỉ bao giờ tôi thấy vấn đề nhân quyền của Việt nam lại để của Mặt ít coi trọng như lúc này.

Tất nhiên đây là mặt nên xét chỉ không phải là để oán trách, vì đầu tranh vì thế do dân chủ nhân quyền là công việc của chúng ta và cho chính bản thân chúng ta. Họ họ thế là quý rồi. Nhưng theo tôi có vẻ như các chính quyền do đầu Công hòa kiếm soát thì vấn đề nhân quyền của Việt nam để coi trọng hơn mặt chút, và mặt chút đó cũng có ý nghĩa làm rồi vì nước Mặt thế sự là rồi mặt và thế nói của họ vì thế mà có ý nghĩa rồi thế trong bất kỳ lĩnh vực nào.

Tôi cho rằng gần đây Hoa Kỳ đã để nước hợp tác quân sự và kinh tế, để biệt là kinh tế quan trọng hơn mặt của thế trong cán cân đàm phán so với vấn đề nhân quyền. Đầu này làm cho vai trò của họ là người của nhân quyền trên thế giới bắt tung bay và chói sáng. Bởi vì, câu chuyện kinh tế, thế người đầu tư suy cho cùng là nhu cầu hợp tác thế nhiên đôi bên cùng có lợi, kiêu gì rồi các bên cũng sẽ tìm đến với nhau, không cần chúng ta phải quá lo lắng mà đánh đầu bên người thế khác. Vai trò quan trọng nhất của người lãnh đạo là thế ra môi trường thế do nhất để các bên phát huy khả năng của mình mà sinh lợi. Và trong quan hệ kinh tế của Việt nam thì thấy rõ là Việt nam hoàn toàn yếu thế, cần vấn đầu thế, cần công nghệ, cần khả năng quản lý của nước ngoài hơn. Và để để thế nhiên thì 2 bên cùng có lợi rồi, như tôi đã nói ở trên,

trở ng, t do phát triển hài hòa với cộng đồng, tạo lập và gìn giữ môi trường nhân văn và môi trường tự nhiên trong sạch và bền vững. Tôi nghĩ đó là hạnh phúc.

Xin cảm ơn Địa thoại vì cuộc trao đổi thú vị này.

Cảm ơn Luật sư đã dành cho Địa thoại thời gian trao đổi hôm nay. Chúc Luật sư và gia đình bình an.